

De bagvendte malerier

Den unge billedkunstner har sin egen dagsorden. Traditionen skal genforhandles, udfordres, afprøves i extremer, så ikke blot lærred og materialer kommer ud over kanten -det skal han også selv.

AF OVE BJØRN, KUNSTHISTORIKER

Vi tager plads overfor hinanden på et par umagelige stole i det spartanske atelier, glæder os til den varme kaffe, der står mellem os på gulvet sammen med nogle croissanter. Lars har i anledningen af mit besøg ryddet op, sat dæmpet musik på og åbnet den store port ud til virkelighedens kendte verden. Men den kommer os slet ikke ved, for vi skal sammen på opdagelse i et helt andet univers, nemlig Lars's billedverden.

Vi har kort mødtes en enkelt gang, nemlig på Den Frie i sommers, hvor han udstillede Teaching an old dog new tricks. Om den udstilling fortæller Lars beskedent men synligt stolt, ikke mindst fordi Statens Kunstfond købte to af hans ophængte værker, og som han selv siger: 'Jeg er uddannet som illustrator fra Designskolen i Kolding og College of Art and Design i Leeds, men iøvrigt selvlært, har ikke gået på noget universitet, hører ikke til det akademiske miljø, så derfor tager jeg det som en slags anerkendelse af mit arbejde, det er jeg meget glad for, men det er dog underligt sådan pludselig at være bemærket. Ikke at det konkret berører min hverdag, men måske det giver nye muligheder'.

Gamle vaner og nye tricks

På Den Fries udstilling i august 2008 var den røde tråd ved brugen af modernistisk billedstof at fortælle, at nye kunstudtryk ikke opstår ud af intet, men bygger stadigt videre på traditionen, så der med tiden udvikles nye tricks. Dog bedst når alt er tilladt, og der sker en genforhandling af traditionen ved at mixe stilarter, rumplaner og farver. Det kendte bliver uforudsigeligt, det vante bliver usikkert, det kontrollerede bliver tilfældigt, og det behagelige bliver smertende. Og det er netop den tilgang, Lars Christensen har til både værk og sig selv, det grænseoverskridende. Umidledbart er det ikke, hvad man forbinder med hans værker, snarere er det noget med det raffinerede, det finkulturelle og

det elitære. For det er så smukt, det er så organisk, det er så dekorativt, det er så tidløst og så kulturneutrale. I hvert fald ved første øjekast.

Lars rejser sig og fortæller, at maleriet bag ham på trods af dets ufarlige skønhed, der i farver og mønstre mest af alt leder tanken hen på ornamentikkens universalsprog i et persisk tæppe, rummer en række mere skjulte symboler fra bande relaterede miljøer, fra tatooveringer osv. Og det er i denne kombination af det pæne og det farlige, at han finder udfordringen. Som han siger det med egne ord: 'Jeg prøver vel at udfordre og tage afstand til borgerligheden, til idyllen og til normaliteten i et forsøg på et opgør med min egen opvækst og det liv, jeg ser omkring mig –eller måske for at prøve at forstå? Alt og alle agerer, som om det hele varer evigt, men det gør jo intet, så derfor har jeg også indlagt en række meget stærke emblemer, blandt andet korset og kronen, for at fortælle, at selv det største forgår'.

Når værket er færdigt, er alt dokumenteret

Hvert billede er et projekt, der er færdigt, når alt er dokumenteret. Det er sådan Lars arbejder, og for ham er der ingen tvivl om, at processen er det mest

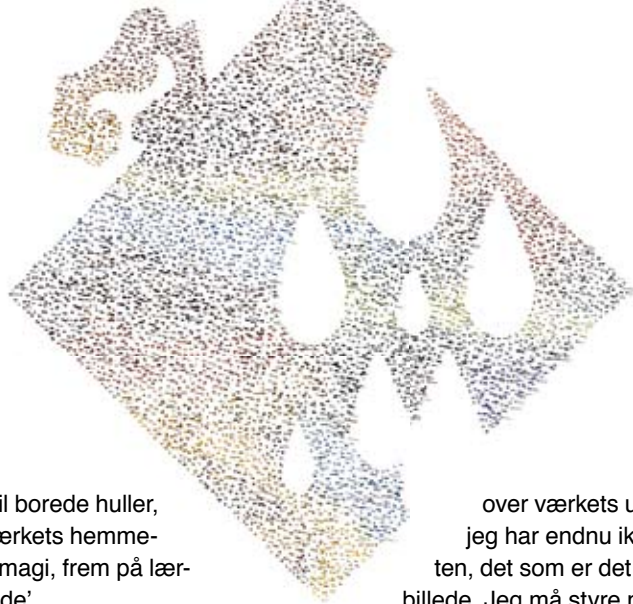
interessante, det vigtigste. Med hans egne ord, så 'er der jo ingen grund til at fortsætte maleriet, når jeg har udlevet projektet, for de følgende værker gør næppe dokumentationen bedre eller rigtigere, altså er en fortsættelse alene rugbrødsarbejde. Selvfølgelig maler jeg da også for at leve, men indtil nu har jeg heldigvis kunnet se mere på mit behov for konfrontation og mindre på kroner og ører. Faren er jo, at hvis det kapper over, da bliver udfordringen væk, læringen mindre, og risikoen neddroglet. Og hvad er det hele så værd? Måske betragteren ikke ser det, men jeg nødt til hele tiden at være på vej, være alkymist i eget værksted, forsker i eget laboratorium, rejsende uden at vide hvad er er rundt næste hjørne.'

Metoden tager over, og jeg bliver en forlænget blyant

'I mine første år gav jeg lærrederne titler, f.ex. Hærværk og Håbløs strategi, ligesom for at tvinge mig selv og beskueren til at få den samme mening med billedet, få fat i den samme oplevelse, som billedet kaster af sig. Det skyldtes nok vane, et forsøg på at skabe mit eget akademi, men givetvis også min egen usikkerhed. Men nu er der længere imellem. Ikke at jeg kan eller vil styre, hvad der sker frem mod det færdige billede, men jeg lægger i dag større vægt på forløbet op til. Det er det, der giver mig værdi. Når jeg har samlet indtryk og materialer, skal jeg omsætte det til en struktur, der første skridt til kompositionen, eller som jeg hellere vil kalde det, mit eget alfabet. Alt det foregår langt væk fra mit atelier, rundt i byen, på google, ved avislæsning osv.

Når jeg har nok, hvordan jeg så end ved det, så overfører jeg ved brug af computer det hele til lærredets bagside i en bearbejdet form - det er den mest usikre og derfor nok den bedste del af arbejdet. Linier og grænser udviskes, symbolikken ændres, metoden tager over, så jeg oplever mig som en forlænget blyant. Jeg mister kontrollen, både facinerende og skræmmende, for når





flade bliver til borede huller, så dukker værkets hemmelighed, dets magi, frem på lærredets bagside'.

Gennem hullerne presser han nu akrylmalingen, som så alt efter farve og konsistens danner en variation af former på billedets forside. 'Min rolle er mest af alt at være vejviser, for når jeg har trykket malingen ud, er min rolle sådan set udspillet. Selvfølgelig bestemmer jeg malingens farve, dens konsistens og volumen, men der er meget tilfældighed

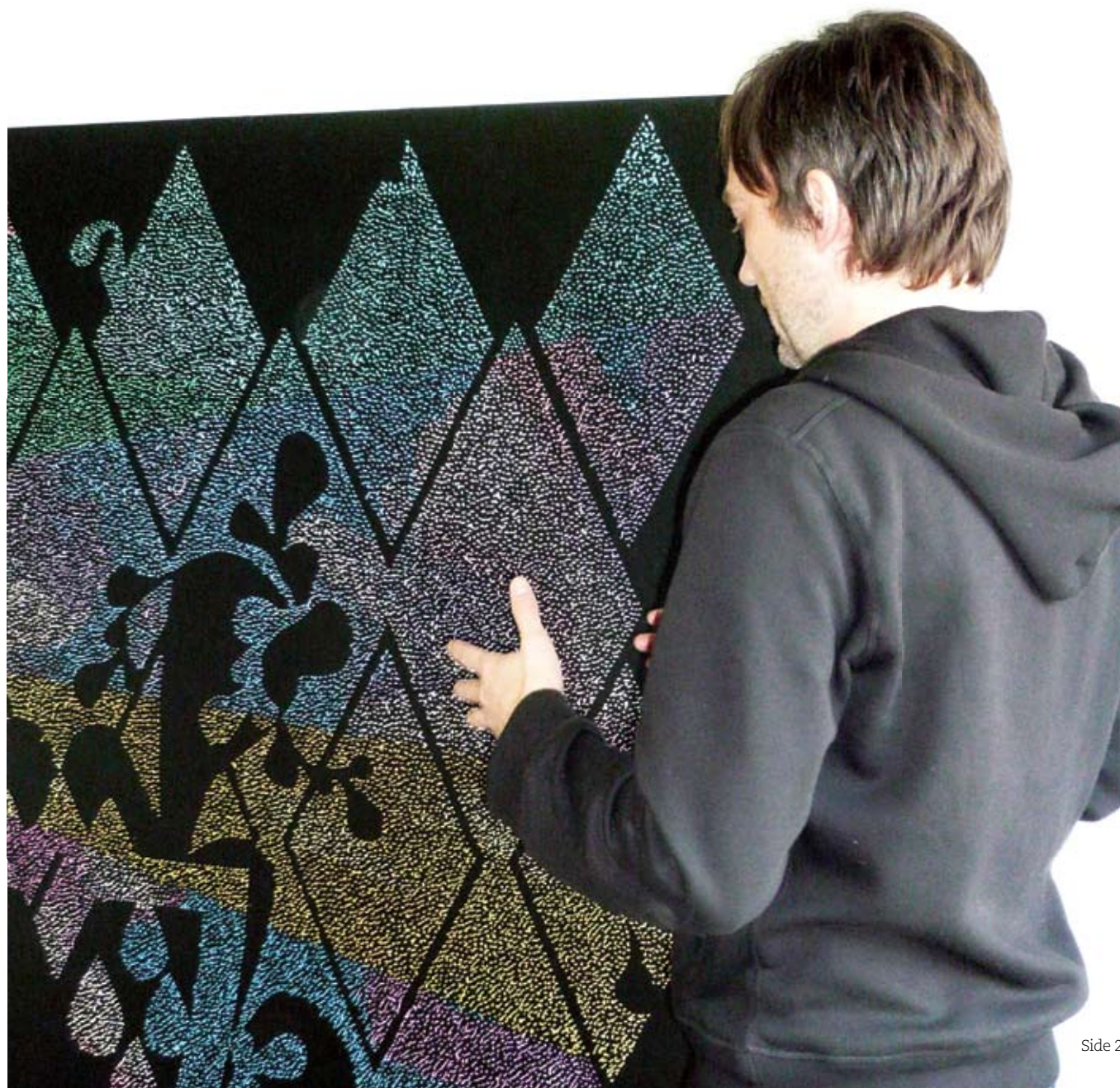
over værkets udtryk. Og jeg har endnu ikke set fronten, det som er det formelle billede. Jeg må styre min utålmodighed, for malingen skal have et par dage til at finde form og blive tør, så først når jeg vender lærredet om, ser jeg det færdige resultat. Det er en afsløring, det er en åbenbaring. Det er her, jeg får kick'et; noget som ingen andre oplever, og som jeg ikke kan dele med nogen'.

På spørgsmålet om, hvorfor han kun viser os den ene side af værket, svarer

han: 'Du har ret, for egentlig er bagsiden lige så interessant, men mere hektisk. Jaaa, det ligner undertiden noget hen à la Jorn, så måske jeg ikke burde hænge maleriet op på en væg, men frit i rummet, så man kan spekulere på, hvad der er for og bag; præcis som med mennesker – hvad er der bag den pæne facade?'

Jeg leder efter mit udsagn

'Kunsten er for mig et helt personligt projekt. Der er en start, og der er en slutning, men det er kun starten, jeg har kontrol



over –det er det fine ved den organiske kunst, som jeg praktiserer den. På sin vis som en tatovering bliver til. Man vælger et sted at starte, man vælger et motiv, og så går man i gang. Hullerne i huden er en ultimativ handling, som ikke kan gøres om: Derfor er netop det så ekstremt og ganske i kontrast til det meste i vores samfund, hvor alt er til forhandling, kan ændres, kan nulstilles: Vi har ganske enkelt den fulde kontrol over vores krop, over liv og død –eller vi agerer som om.

Men sådan var livet jo aldrig tænkt, og det er den vinkel, jeg trækker frem i min kunst. Det er gennem den, at jeg kan give mig selv en personlig kommentar, ikke politisk men menneskelig, til de store spørgsmål i livet, hvis jeg altså evner at lade stå til og søge det ultimative. Derfor må jeg ikke bare mentalt, men også fysisk rejse ud, men hvorhen? For øjeblikket tænker jeg på at komme tættere på den vestlige kulturs moder, USA, men også den etniske modsætning, som vi finder den i Asien og Orienten, er oplagt. Begge kulturer lægger op til konfrontation, til usikkerhed, til at leve som pioner'.

Og Lars Christiansen slutter vores gode samtale med en stærk optimisme på, at det vil lykkes for ham: 'Jeg ved, at



jeg i samarbejdet med mit nye galleri Kim Bendixen, Contemporary Art kan nå et godt stykke af vejen frem mod at finde mit eget udsagn, når billedet kaster ople-

velsen af sig. Og kan jeg samtidig glæde og overraske købere og betragtere af min kunst, så kan jeg ikke komme meget længere'. **ovebjoernp@mail.dk**

Gerly
1/2 side